

DIFERÈNCIES ENTRE CINEMA I TELEVISIÓ

- La televisió és un sistema de telecomunicació que permet la transmissió d'imatges i sons en directe.
- Direm que la ràdio en directe és normal mentre que la televisió en directe és excepcional. El cinema sempre compta amb un muntatge a posteriori, que determina el contingut i el *tempo* final.
- La televisió pot veure-ho i explicar-ho tot, és com un testimoni objectiu dels fets, un testimoni que sovint assumeix *status* de jutge (és omniscient, omnipresent i omnipotent).

DIFERÈNCIES ESTABLERTES DES DE QUATRE ÀMBITS DIFERENCIATS

1. ÀMBIT TECNOLÒGIC

2. ÀMBIT PRODUCTIU

3. ÀMBIT DEL DISCURS

4. ÀMBIT DE LA RECEPCIÓ

1. ÀMBIT TECNOLÒGIC

CINEMA : Procés fotoquímic. Això significa que en un segon es passen 24 imatges completes i consecutives. Per tant, direm que el cinema és un mitjà que funciona a 24 fps (24 frames per segon, cada segon recorren davant l'ull humà 24 imatges). A més a més, cal revelar i positivar la pel·lícula una vegada s'ha finalitzat el rodatge.

TELEVISIÓ: Procés electrònic. Això significa que cada segon s'exploren i es reconstrueixen en la pantalla 25 imatges. Per tant, direm que la televisió és un mitjà que funciona a 25 fotogrames per segon (també anomenat en anglès *framerating*- velocitat de quadre).

Estandards de color o diferents sistemes de televisió existents actualment:

1. **PAL** (Phase Alternative Line). Sistema europeu per excel·lència, originariament alemany i aplicat als països de l'est.
2. **SECAM** (Sequentail Colear Avec Memoire). Sistema poc utilitzat, originariament francès i utilitzat en alguns països europeus.
3. **NTSC** (New Televisión System Comitte). Sistema americà.

- La televisió compta amb menys definició que el cinema, per tant resulta més difícil d'apreciar-ne els detalls.
- El tamany de la televisió és més petit que el de la pantalla de cinema, i sempre es troba condicionat per uns marges 3:4 (relació d'aspecte alt-ample de la pantalla, format convencional).
- El telespectador és troba potencialment capacitat per a manipular tent la imatge com el so del missatge televisiu, acció impossible d'efectuar en una sala de projecció cinematogràfica.
- Possible grau d'interactivitat (cada dia més elevat) gràcies a la nova oferta de televisió digital interactiva, així com la suposada emulació dels nous equips *Home Cinema*.

2. ÀMBIT PRODUCTIU

Els productes de televisió acostumen a estar menys elaborats que els productes cinematogràfics.

Causes:

- Inmediatesa imposada per la televisió:
Programa en directe, doncs no hi ha temps per a Rectificar ni corregir.
Necessitat de produir a corre cuita per a necessitats de graella (Frase típica en televisió: *Para cuando lo quiere? Para ayer*).
- Baix pressupost per part de les productores, doncs les grans produccions en cinema sempre comptem amb pressupostos desorbitants si els comparem amb un paquet televisiu, que acostuma a comptar amb una sèrie de tretze capítols.
- El cinema compta amb una major especialització, situació que implica que el personal humà i tècnic requerit es pagui de manera molt més alta que no en el mitjà televisiu.
- **Excepcions:** Alguns programes de ficció (com seria el cas de les gales de televisió espanyola per potenciar aspectes de diferents comunitats autònomes) o determinades produccions informatives que requereixen de recursos humans i tècnics extraordinaris (cobriment de grans esdeveniments, maratons televisives, eleccions de l'estat o autonòmiques, etc).

3. ÀMBIT DEL DISCURS

Televisió: Discurs interromput

- La publicitat i el zapping obliguen a construir el producte amb una estructura que mantingui l'atenció de l'espectador.
- Comporta una serialitat que obliga a construir el discurs televisiu en base a un abans i un després, sino l'espectador perd l'atenció selectiva cap al producte i es posa a fer una altra cosa.
- Gènere polimòrfic: en poc temps de programació es barregen diferents gèneres i formats, cadascun amb el seu propri codi independent.

Cinema: Discurs continu

- La pel·lícula cinematogràfica acostuma a ser un producte tancat que es consumeix sencer, tant com ho podria ser a nivell analògic una pintura. L'espectador pot restar tant de temps com consideri necessari davant l'obra d'art i examinar-ne amb minuciositat els detalls que consideri importants per a la seva valoració. De la mateixa manera, una pel·lícula es pot veure tantes vegades com vulgui i treure'n les conclusions sense cap pressa.

- El discurs cinematogràfic és monomòrfic, és a dir, pot mantenir el mateix codi al llarg de tota la projecció.

4.ÀMBIT DE LA RECEPCIÓ

Mitjà televisiu

Des del punt de vista de la televisió, l'espectador pot veure el mitjà de la manera com més li convingui, és a dir, des de la seva pròpia quotidianetat. Pot estar a casa, estirat al sofà, amb llum o sense o fent altres coses alhora. L'atenció que mostra envers el mitjà no és totalment selectiva.

Mitjà cinematogràfic

Per altra banda, l'espectador cinematogràfic s'ha de desplaçar fins a la sala de projecció es una espècie de ritual que fa que la persona o parella es trobi enmarcat inexorablement en una mena de ritual social. Per tant, la persona que va al cinema es troba més receptiu a l'hora d'assimilar els missatges que rep.

En segon i últim lloc, s'estableix una analogia entre els moviments d'angulació de la càmera i l'actitud davant de la pantalla presa per part de l'espectador. Observe-m'ho:

Televisió – Analogia amb càmera picada (posició des de dalt) – la pantalla és més petita i costa d'observar amb claredat els detalls, pot haver-hi altres factors desconcentrants com llum, sorolls, altres accions simultànies,... per tant, direm que el que veiem no ens afecta massa ja que els nivells de recepció i suggestió són clarament inferiors als del cinema.

Cinema – Analogia amb posició contrapicada de la càmera (posició des dels peus, des del terra) – la pantalla en una sala de projecció és enorme si la comparem amb un monitor convencional de televisió, a més estarem a les fosques, amb sistema envoltent de so i un silenci sepulcral (en principi) pel que fa a la resta de persones. Això ens converteix en una espècie de formiguetes davant d'uns grans aconteixements que ens superen (siguin ficció – pel·lícules - o realitat – documentals). Per tant, direm que ens afecta molt més emocionalment el contingut del que veiem que no pas quan mirem la televisió, quedem més impressionats pel contingut emocional que les imatges volquen sobre nosaltres. A més a més, el cinema esta molt més elaborat i el que es transmet s'intenta fer-ho d'una manera molt més profunda i impactant que en el cas del mitjà televisiu.